

Азъ гледамъ унесенъ и вмисленъ по тебъ, мила Елена, — видѣхъ сѣнката на пролѣтѣта.

Тя изплува изъ глѣбинитѣ на морето: изкжпана, въ бѣла прѣмена, като самодива, съ отпуснати копринени коси, разплетени на талази върху рамене: окичена съ теменужки и игличина на глава. А въ ржце съ кошница цвѣтя, които тя щедро граби. прѣска ги на всѣкжде по брѣга. . . И раззелениха се брѣговетѣ: цѣвнаха цвѣтѣта; благовоние напои въздуха.

Пролѣтѣта, свежа и лжчезарна, пристжпи на брѣга. Месецътъ изгрѣя и азъ виждамъ: лицето на пролѣтѣта, свѣтяще отъ възторгъ; челото ѝ, осѣноно отъ цвѣтя; синитѣ ѝ дълбоки очи, озарени отъ пламъка на творческа мощъ. . . Азъ гледахъ: какъ всѣки стъркъ подъ нейната ржка се вскърмява въ сочната земя и цвѣти. Брѣгътъ се изпѣстри съ цвѣтя. Пжпкитѣ на дървесата се разлистятъ; земята трѣпне отъ творческа мощъ и природата се пълни съ

d'amour et de parfums murmure.

Comme le lit joyeux de deux jeunes epoux. . ., както казва Мюсе.

Азъ гледахъ пролѣтѣта какъ пристжпва съ разплетена русокопринена коса съ свѣтнали лазурни очи, съ протегнатата дѣсница надъ разнежена земя — и стори ми се, че това си ти. Пролѣтѣта бѣше ти, прилетѣла въ градинитѣ на моята душа. . . И разсади ти цвѣтѣта на моитѣ надежди, на моята радостъ, на вѣчната любовъ.

Пролѣтѣта за мене е милия споменъ по тебъ. . .

Когато ти не си при менъ, азъ живѣя съ дивнитѣ спомени по тебъ.

И взехъ да се убеждавамъ, въ тъй успорванитѣ думи на поета:

Un souvenir heureux est peut-etre plus vrais que le bonheur,